

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

3 april 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de omzeiling van minstens de geest van het Bosdecreet door verdere ontbossing

Vraag om uitleg van de heer Ludwig Caluwé tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bezwaren tegen fietspaden door natuurgebieden

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 3 april 2003

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Jef Van Looy

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.03 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de omzeiling van minstens de geest van het Bosdecreet door verdere ontbossing

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de omzeiling van minstens de geest van het Bosdecreet door verdere ontbossing.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het is algemeen bekend dat er in Vlaanderen jarenlang een ruimtelijk wanordebeleid werd gevoerd. Hierdoor zijn verschillende bosgebieden zeer versnipperd, en grenzen vele kleinere bossen aan industriegebieden. Vooral de aanwezigheid van bos in stadsgebieden is bijzonder schaars in Vlaanderen. U hebt in uw beleidsbrief gemeld dat u werk wilt maken van de aanleg van stadsrandbossen. Hoe komt het dat onze kleinere bossen in een aantal gevallen van de kaart verdwenen zijn ?

In de praktijk blijkt dat grote bedrijven soms zowel eigenaar van het bos zijn als van een naastliggend industrieterrein. Dit bosgebied vormt meestal het onderwerp van discussie, als het bedrijf in kwestie wil uitbreiden. Minister Van Mechelen heeft op een studiedag van de GOM Antwerpen te kennen gegeven dat hij een oplossing wil zoeken voor het tekort aan bedrijventerreinen. Wil hij dat door kleinere bosgebieden een andere bestemming te geven ?

Uiteraard is niemand tegen uitbreiding van de oppervlakte voor industrieterreinen, die in verstedelijkte agglomeraties beperkt is. Toch is een volwaardig loofbos ook niet meteen vervangbaar. Bovendien is het volgens het Bosdecreet niet mogelijk om bos te kappen als dit bosgebied niet is ingekleurd als industriegebied. Gemeentebesturen willen dit Bosdecreet blijkbaar omzeilen door een bestemmingswijziging door te voeren. Ik denk aan de plannen van het Antwerps stadsbestuur om het volgroeide Groenenhoekbos in Wilrijk via een BPA te kappen en zogenaamd te compenseren door enkele nabijgelegen weiden, die ingekleurd staan als industriegebied, vol te planten met kleine aanplantingen. Ook andere voorbeelden zijn denkbaar, zoals het recent omgehakte bos langs de A12, voor de bouw van een groot logistiek gebouw.

Mevrouw de minister, is het mogelijk om conform het Bosdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten bestaande volgroeide loofstambossen om te hakken en te compenseren met kleine aanplantingen op naastliggende weiden ? Worden uw diensten op de een of andere manier betrokken als adviserend orgaan indien een dergelijke ontbossing door een gemeentebestuur wordt voorbereid via een BPA ? Gaat u akkoord met dit soort bosverminderende ingrepen ? Op welke manier wilt u de bestaande bossen of bosjes beschermen tegen deze vorm van ontbossing ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mevrouw de voorzitter, collega's, ontbossing in Vlaanderen is wettelijk geregeld volgens artikel 90bis van het Bosdecreet en het decreet op de ruimtelijke ordening, met als doel het schaarse bosareaal in Vlaanderen maximaal te behouden.

Aan de basis van artikel 90bis liggen drie grote principes. Ontbossing is verboden, tenzij anders bepaald in het Bosdecreet. Als ontbossing niet verbo-

Dua

den is, dan is een stedenbouwkundige vergunning vereist. Bij de discussie over ontbossing wordt er voor de realisatie van woon- en industriegebieden uitgegaan van een ontheffing van het ontbossingsverbod. Een stedenbouwkundige vergunning voor ontbossing of een verkavelingsvergunning voor beboste gronden kan niet worden verleend zonder compensatie. De totale bosoppervlakte mag niet dalen.

De compensatieplicht heeft tot doel dat voor elk terrein waarvoor de vergunning tot ontbossing wordt verleend, elders minstens een gelijke oppervlakte wordt bebost. Afhankelijk van het soort bos dat verdwijnt, kan dat meer zijn dan een gelijke oppervlakte. Het kan rechtstreeks gebeuren via bebossing, of onrechtstreeks door een financiële bijdrage te betalen aan het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Dat komt terecht in een compensatiefonds, waarvoor we dan bijkomende bebossing creëren.

Ontbossingen worden enkel toegestaan als ze gebeuren in de bestemming woon- of industriegebied of als ze worden uitgevoerd met het oog op werkzaamheden van algemeen belang, zoals bepaald in het decreet op de ruimtelijke ordening. Het ontbossingsverbod is een relatief verbod. De bevoegde minister kan steeds op verzoek een ontheffing van het ontbossingsverbod toestaan. Indien ontheffing wordt gegeven, moet er nog steeds een stedenbouwkundige vergunning worden afgeleverd vooraleer de ontbossing kan worden uitgevoerd.

Voor de aanleg van bedrijventerreinen in industriegebied is het dus, mits compensatie, mogelijk om een stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing te verkrijgen. De afdeling Bos en Groen moet advies verlenen over de ontbossing en het voorstel tot compensatie goedkeuren. De compensatie kan rechtstreeks gebeuren door aanleg van een evenwaardig bos of onrechtstreeks door een financiële bijdrage. De Vlaamse overheid gebruikt die middelen om nieuwe bossen aan te leggen of om de aankoop van nieuw te bebossen terreinen te financieren.

Als het bos gelegen is in bosgebied of een andere bestemming dan woon- of industriegebied, kan er in principe geen vergunning tot ontbossing worden verkregen. De aanleg van een bedrijventerrein moet immers steeds in overeenstemming zijn met de bestemmingsvoorschriften krachtens het volgens de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening vastgestelde geldende plan van aanleg of een ruim-

telijk uitvoeringsplan. Aanleg van een bedrijventerrein kan niet buiten de bestemming industriegebied.

Aanvragen voor de aanleg van een bedrijventerrein buiten de bestemming industriegebied en gepaard gaande met een ontbossing worden dan ook steeds door het Bosbeheer ongunstig geadviseerd. Bovendien is voor een ontbossing buiten woon- of industriegebied en niet voor algemeen belang, steeds de uitdrukkelijke toestemming nodig van de minister van Leefmilieu. Ik moet dat individueel – geval per geval – al dan niet goedkeuren.

Aanvragen, zoals hierboven vermeld, zullen dan nooit een ontheffing van het verbod op ontbossing krijgen. Ik denk dat dit vrij logisch is. Immers, als men een aanvraag indient om een bedrijventerrein aan te leggen in een gebied dat op het gewestplan als bos- of natuurgebied ingekleurd is, dan wordt er sowieso geen vergunning gegeven.

Het staat een gemeentebestuur echter vrij om een aanvraag in te dienen voor een bestemmingswijziging om langs deze weg de aanleg van een bedrijventerrein in de hiervoor bestemde zone te kunnen realiseren. Dergelijke BPA's of ruimtelijke uitvoeringsplannen moeten echter steeds goed onderbouwd zijn en worden in geval van de aanwezigheid van een bos steeds voor advies voorgelegd aan het bosbeheer. Dit advies is echter niet bindend en de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid ligt bij de administratie Ruimtelijke Ordening. Dit is dus de prioriteit van de ruimtelijke ordening.

Indien een bos door een bestemmingswijziging alsnog zou verdwijnen, geldt nog steeds de compensatieplicht bij het ontbossen. Bijgevolg dient men steeds minstens een gelijke oppervlakte te bebossen of een financiële bijdrage te storten in het Bossenfonds. Deze compensatieplicht zorgt er dan ook voor dat het bestaande bosareaal wordt behouden. Zoals reeds werd gesteld, moet deze compensatie steeds worden goedgekeurd door de afdeling Bos en Groen.

Betreffende het concrete project aangaande het Groenenhoekbos te Wilrijk kan ik melden dat momenteel de verschillende opties rond het voorstel worden onderzocht. Verschillende elementen worden hierbij naast elkaar afgewogen, inclusief de mogelijkheid om via compenserende bebossing – met factor 2 wegens de waarde van het Groenenhoekbos – een groter boscomplex te creëren, aansluitend en vlakbij het kasteel Klaverblad. Er werd evenwel nog geen sluitend dossier voor het project opgesteld en voorgelegd. Uiteraard kan dan in dit

Dua

concrete geval nog niet worden gesproken van een beslissing of stellingname.

De boswetgeving is nu eenmaal wat ze is. Ze moet dan ook worden toegepast.

Ik heb hier een brochure bij me waarin in menselijke taal en stapsgewijs de regels met betrekking tot het ontbossen worden uitgelegd.

De voorzitter : U kunt deze brochure aan de commissiesecretaris bezorgen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, ik dank u voor uw duidelijk en gefundeerd antwoord.

Het is dit concrete dossier van het Groenenhoekbos dat mij voor deze vraag rond de geest van het Bosdecreet geïnspireerd heeft. Ik betreur dat voor gemeente- en stadsbesturen de deur wordt opengezet om bestaande bossen om te hakken. Het gaat nu al zo slecht met de Vlaamse bossen. Ik heb gisteren nog gelezen dat het aantal bosgronden in Vlaanderen nog steeds lichtjes afneemt. Het is dan toch doodjammer dat gemeenten de kans krijgen om via BPA's bestaande bossen te rooien.

Een bos is niet zomaar onmiddellijk vervangbaar. Het is wel goed dat men in compenserende maatregelen voorziet, toch neemt dit niet weg dat een nieuw bos vele decennia nodig heeft om de naam 'bos' waardig te zijn. Dit geldt bijvoorbeeld voor het nieuwe bos dat aan het kasteel Klaverblad aangelegd zou worden.

Hoe klein onze bosgebieden ook zijn, toch moeten we er alles voor doen om ze in stand te houden. Dat is trouwens de bedoeling van het Bosdecreet. Het is dan ook jammer dat zoveel gemeenten en steden de geest van dat Bosdecreet eigenlijk naast zich neerleggen om via een omweg – dus via die BPA's – toch nog hun zin te krijgen en daar industriegebieden van te maken.

In die regio is nochtans nog voldoende industriegebied aanwezig. Ik heb vernomen van de heer van den Abeelen, burgemeester van Aartselaar, dat er in de plaatselijke bedrijvzones een leegstand is van 20 procent.

Als het bedrijf wil uitbreiden, kan het dan niet gebruik maken van de weiden die naast het bedrijf

liggen ? Mevrouw de minister, mag ik u dan ook vragen om er bij het betreffende stadsbestuur op aan te dringen van die mogelijkheid gebruik te maken, in plaats van een bos omver te hakken ? Ik pleit er immers sterk voor de geest van het Bosdecreet scrupuleus na te leven om zo de bossen maximaal te kunnen behouden.

Minister Vera Dua : Mevrouw Van den Eynde, ik heb steeds gezegd – en dat staat trouwens ook in mijn beleidsnota en zelfs in de regeringsverklaring – dat er in de eerste plaats moet worden gestreefd naar een maximaal behoud van de bestaande bossen. Dat is de evidentie zelve.

Als het inderdaad een waardevol bos blijkt te zijn, dan lijkt het me weinig waarschijnlijk dat de diensten en de minister van Ruimtelijke Ordening hun toelating zullen geven om juist daar een uitbreiding van een industrieterrein te implementeren. Ik ken de plaatselijke situatie niet, maar ik maak me sterk dat ook mijn diensten een negatief advies zullen geven.

Wat dit concrete dossier betreft, stel ik voor een vraag te stellen aan minister Van Mechelen. Het is immers een zuivere kwestie van ruimtelijke ordening. Als minister van Leefmilieu kan ik enkel zeggen dat men nauwlettend moet toezien op de bestemmingswijzigingen. Immers, als de bestemmingswijziging eenmaal is doorgevoerd, wordt het heel moeilijk om te beletten dat een bos zal verdwijnen. We zijn voldoende vertrouwd met de knelpunt dossiers van zonevreemde bossen waarbij waardevolle bossen gelegen zijn in een industriegebied. Het vermijden dat die bossen gekapt worden, blijkt daar telkens een heel dure operatie te zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludwig Caluwé tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bezwaren tegen fietspaden door natuurgebieden

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Caluwé tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de bezwaren tegen fietspaden door natuurgebieden.

De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, deze vraag is het vervolg op een vraag die ik vorige week stelde aan minister Bossuyt. Hij verwees me in zijn antwoord door naar u. Ik geef dan ook prompt gevolg aan zijn verzoek om de vraag aan u te stellen.

Het fietspadenbeleid is een prioriteit voor de Vlaamse regering. Zoals bekend, is er vooral een grote nood aan vrijliggende verbindende fietspaden langs gewestwegen. Het concrete geval dat ik nu zal aanhalen, illustreert een algemenere problematiek.

De N117 over het grondgebied van Brasschaat, Kapellen en Kalmthout, en grenzend aan het grondgebied van Wuustwezel, is bij uitstek een gewestweg waar nood is aan een vrijliggend fietspad. Het is immers een zeer gevaarlijke weg voor fietsers. Wie over die weg fietst, waagt sowieso zijn leven. Er is dan ook nauwelijks een fietser die gebruik maakt van deze weg, die niet voor niets de reputatie heeft een dodenweg te zijn. De alternatieven voor deze route zijn zeer beperkt, en betekenen minstens dat men een aanzienlijk aantal kilometers moet omrijden. Dat biedt natuurlijk geen stimulans tot fietsen.

Nochtans biedt dit traject een zeker potentieel om een deel van de automobilisten uit hun wagen te krijgen en om te vormen tot fietsers. Langs deze weg bevindt zich immers de KMO-zone Bosduin, op het grondgebied van Kalmthout en Kapellen. Heel wat werknemers komen daar tijdens de werkdagen en wonen in de buurt. Ze zouden dus met de fiets naar het werk kunnen rijden. Ook is er tijdens het weekend de overdekte markt, die nogal wat mensen weet aan te trekken. Ook om daarheen te gaan, zou men gebruik kunnen maken van de fiets, net zoals voor enkele grote winkels en de daar gelegen tennisclub.

Het was dan ook niet zo verbazingwekkend dat de betrokken gemeentebesturen samen het initiatief hebben genomen om in het kader van module 13 langs deze weg een fietspad aan te leggen. Het project past perfect in het bovenlokaal functioneel fietsroutenetwerk van het Totaalplan Fiets, waarin de N117 staat aangeduid als functionele fietsroute. Dit leek ook een haalbaar project, omdat er – in tegenstelling tot bij vele andere fietspadenprojecten – vrij weinig zou moeten worden onteigend. Een groot gedeelte van de N117 loopt immers langs een militair domein.

Dat was echter buiten de afdeling Natuur van het departement LIN gerekend. Het militair domein

blijkt aangeduid te zijn als vogelrichtlijngebied, met als gevolg dat er geen bouwvergunning zou kunnen worden afgeleverd. Er zou immers zeldzaam struisgras groeien. Nochtans kan men zich ernstig afvragen welk nadeel een vogelrichtlijngebied – dat toch in het groot is uitgetekend – zou ondervinden van een fietspad helemaal aan de rand ervan en dan nog langs een bestaande gewestweg. Behalve het feit dat er enkele vierkante meters moeten worden opgeofferd voor een alternatief voor milieuvriendelijk gemotoriseerd verkeer, is er geen enkel nadeel voor het vogelrichtlijngebied. Het is dan ook onbegrijpelijk dat een project voor milieuvriendelijke mobiliteit wordt geblokkeerd door de afdeling Natuur.

Er is in dezelfde regio nog een soortgelijk project, namelijk langs de N111 op het grondgebied van de gemeenten Kalmthout en Kapellen. Ook daar is er reeds lang vraag naar een veilig fietspad langs de gewestweg. Ook deze weg is aangeduid als functionele fietsroute, en deze weg grenst ook aan een natuurgebied, namelijk de Kalmthoutse Heide. Moeten we uit onze ervaringen met de reacties inzake de N117 afleiden dat ook hier geen vrijliggend fietspad mogelijk zal zijn ?

Deze fundamentele problemen tussen fietsen – toch een milieuvriendelijke vorm van mobiliteit – en natuur roepen om een oplossing. Minister Bossuyt stelde vorige week dat er naar een oplossing moet worden gezocht en dat die oplossing uit het departement Leefmilieu moet komen. Het lijkt op een botsing tussen twee milieuaspecten : het voorzien in de nodige – bescheiden – infrastructuur voor een milieuvriendelijke mobiliteit en de bescherming van een minimaal stukje van natuurgebieden. Aan welk aspect wil de minister prioriteit geven ? Misschien is het om wettelijke redenen echt onmogelijk om dit kleine stukje aan te snijden. Toch wekt dat verbazing als men in dezelfde streek net over de landsgrens gaat kijken : daar ziet men tal van vrijliggende fietspaden langs secundaire wegen die door natuurgebieden gaan. In Nederland lijkt dit geen probleem te zijn, in Vlaanderen blijkbaar wel.

Mevrouw de minister, gaat u akkoord met het standpunt van uw administratie dat er geen vrijliggende verbindende fietspaden langs gewestwegen kunnen worden aangelegd indien deze gewestwegen grenzen aan natuurgebieden ? Hier gaat het over fietspaden die in de eerste plaats bestemd zijn voor het normale fietsverkeer. Maar er zijn ook nog de recreatieve fietsroutes. Op dit ogenblik bestaat er enige onrust terzake in de toeristische sector : men vraagt zich af of door de creatie van de

Caluwé

VEN-gebieden deze fietsroutes nog kunnen voortbestaan en blijvend kunnen worden uitgebouwd. Is dat het geval ?

De voorzitter : De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, als waarnemend burgemeester van een van de gemeenten waarover het gaat, namelijk Kapellen, wil ik me aansluiten bij de vraag van de heer Caluwé. Het deel van Kapellen waarvan sprake is, is enkel bereikbaar via Kalmthout of Brasschaat. Zoals gezegd, gaat het over een heel drukke gewestweg, de N117. Ook vrachtverkeer afkomstig van de E19 gaat daarlangs naar een KMO-zone. Die KMO-zone ligt gedeeltelijk op het grondgebied van Kapellen, maar voor het grootste deel op het grondgebied van Kalmthout.

De drie gemeenten hebben de intercommunale Igean aangesteld om in het kader van module 13 een fietspad aan te leggen, afgescheiden van de drukke gewestweg. We waren al redelijk ver gevorderd in dit dossier en waren dan ook verbaasd over het bericht dat het hier habitatgebied betreft. Nochtans is de hinder die dit fietspad terzake veroorzaakt miniem.

Mevrouw de minister, ik vraag u dan ook om hier een afwijking toe te staan van het natuurdecreet. Het gaat hier over drie gemeenten die willen investeren in een fietspad en 20 percent van de kosten op zich willen nemen. Kunnen we hier het gezond verstand niet laten zegevieren ? Er zijn geen alternatieven en het gaat om een werk van groot openbaar belang : meer veilige fietspaden betekenen minder verkeer en dat komt ook het milieu ten goede.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, het spreekt voor zich dat ik een grote voorstander ben van veilige en kwaliteitsvolle fietspaden, bij voorkeur losliggend van drukke gewestwegen. Anderzijds moet waardevol natuurgebied in Vlaanderen voldoende worden beschermd. Of deze twee belangrijke doelstellingen in dit geval tegenstrijdig zijn, is niet duidelijk.

In Vlaanderen zijn er veel fietsroutes langs of doorheen reservaten. Ik verwijs hier onder meer naar de Grensparkroute, die gedeeltelijk door de Kalmthoutse Heide loopt. Er is ook het uitgebreid

recreatief wandel- en fietspadennetwerk in het Nationaal Park Hoge Kempen, waar fietsroutes voor 100 percent verzoenbaar zijn met de natuurwaarde en met de natuurbeleving. Ook in andere projecten in het kader van de land- en de natuurinrichting worden inspanningen geleverd om de fietskwaliteit en -kwantiteit in de groene omgeving voor de Vlaming te verbeteren. Daarbij wordt steeds gezocht naar een evenwicht tussen de aanleg van recreatieve infrastructuur en de natuurwaarden van het gebied. Daarvoor is een goed afwegingskader nodig.

Ik moet waarschijnlijk niemand in deze commissie overtuigen van het belang van de Kalmthoutse Heide voor het natuurbehoud.

Op 30 januari 2003 vond een overlegvergadering plaats, georganiseerd door de intercommunale Igean. De gemeenten Brasschaat, Kapellen en Kalmthout waren daar aanwezig, alsook de afdeling Wegen en de afdeling Natuur. Het doel van de vergadering was na te gaan wat de gevolgen zijn van het decreet natuurbehoud op het plan om langs de zijde van het militair domein een dubbelrichtingsfietspad aan te leggen.

Enerzijds valt het gebied onder de beschermende maatregelen van de habitatrichtlijn, anderzijds zijn er daar bepaalde vegetaties die volledig worden beschermd overeenkomstig de natuurbehoudwetgeving. Als er dus een fietspad wordt aangelegd, moeten bepaalde procedures worden gevolgd als men niet in de problemen wil komen.

De afdeling Natuur heeft op die vergadering de procedures toegelicht. Op basis daarvan zou Igean een nieuwe vergadering organiseren met de drie betrokken besturen om na te gaan in welke richting het project verder moet worden uitgewerkt. Die vergadering heeft echter nog niet plaatsgevonden. Mijn administratie heeft dan ook nog geen inhoudelijke uitspraak gedaan over het dossier, maar heeft wel aangegeven welke procedure moet worden gevolgd.

Het is dus niet zo dat wegens de habitatrichtlijn geen fietspad zou kunnen worden aangelegd, onder meer omdat men geen bouwvergunning zou kunnen krijgen. Er zijn voldoende voorbeelden waarbij de afdeling Natuur een gunstig advies heeft uitgebracht in analoge dossiers. In kwetsbare natuurgebieden moet er natuurlijk altijd een afweging worden gemaakt om significante schade aan het natuurgebied te voorkomen. Terzake moeten de procedures worden gevolgd uit het decreet natuurbehoud die voortvloeien uit de Europese regelgeving.

Dua

Voor een bouwvergunning kan worden afgeleverd, moet worden nagegaan in welke mate de werken een aantasting van de natuurlijke kenmerken van het gebied zouden betekenen en in welke mate beschermde vegetaties – het gaat hier dan in het bijzonder om de heischrale graslanden – worden vernietigd door de aanleg van een fietspad. Indien dit problemen stelt, moet er een alternatievenonderzoek worden doorgevoerd. Zo kan men nagaan of er geen andere oplossingen mogelijk zijn die minder schade veroorzaken aan de natuur. Indien er effectief betekenisvolle schade zou zijn en er geen alternatieven voorhanden zijn, dan kan het project toch worden goedgekeurd indien er dwingende redenen zijn van groot openbaar belang met inbegrip van redenen van sociale en economische aard. Dat zijn de bepalingen uit de Europese richtlijn. In dat geval moeten compenserende maatregelen worden genomen voor een gelijkaardige oppervlakte van een gelijkwaardige habitat.

Er is geen overzicht van soortgelijke dossiers. De administratie kent wel voorbeelden van dossiers waarbij tracés werden aangepast omwille van de aanwezige vegetatie. Dat is de procedure, en het is belangrijk dat die wordt gevolgd. De aanleg van een fietspad rond het Schulensmeer leidde in het verleden tot een ingebrekestelling van de Europese Commissie omdat er geen goed dossier werd opgemaakt. Er moet een passende beoordeling worden opgemaakt en er moet worden aangetoond dat er alternatieven zijn. Als die er niet zijn, moet een compensatiedossier worden ingediend. Als we dat niet doen, krijgen we problemen met de Europese Commissie.

We zullen nagaan hoe Igean het dossier kan aanpassen conform de Europese regelgeving.

De voorzitter : De heer Caluwé heeft het woord.

De heer Ludwig Caluwé : Dat is toch wel een heel omslachtige procedure. Ik begrijp dat die procedure moet worden gevolgd als het over een weg gaat of over een fietspad doorheen een natuurgebied. Hier gaat het echter over een fietspad dat langs een gewestweg loopt, dat er deel van uitmaakt, maar vrijliggend is aangelegd. Wie heeft bepaald waar de grens ligt van het habitatgebied? Habitatrichtlijngebieden worden op een kaart met een grove pennentrek aangeduid.

Minister Vera Dua : Ik ken de situatie niet op het terrein. Een habitatrichtlijngebied wordt op een kaart aangeduid met een lijn. Mijnheer Caluwé, het is me niet duidelijk of de weg erdoorheen loopt.

De heer Ludwig Caluwé : De weg loopt daar niet doorheen. De weg is de grens.

Minister Vera Dua : Als die weg de grens is, dan moet Igean het dossier zodanig opstellen dat dat duidelijk is. Dan verwacht ik ook geen probleem voor de Europese Commissie. Het dossier moet rekening houden met die lijn, en zodanig worden verpakt dat het beantwoordt aan de Europese richtlijn en aanvaardbaar is in het kader van het habitatrichtlijngebied. Ik zal een boodschap in die zin geven aan mijn ambtenaren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.35 uur.*
